Συνέντευξη της Αντωνίας Βαφειάδου* στο Πριν και τον Γιώργο Παυλόπουλο.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ οδεύει προς την 4η Πανελλαδική της Συνδιάσκεψη. Ποια είναι τα βασικά διακυβεύματα και τα ζητούμενα;

Η 4η συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ γίνεται σε μια περίοδο όξυνσης των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και με τον κίνδυνο ενός γενικευμένου πολέμου να μεγαλώνει. Η περιοχή μας έχει μετατραπεί σε ένα από τα πιο κρίσιμα πεδία του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Η συμμετοχή της Ελλάδας στον αντιδραστικό άξονα με Κύπρο-Αίγυπτο-Ισραήλ, ο ρόλος της στα σχέδια των ΗΠΑ-ΕΕ στα δυτικά Βαλκάνια, τοποθετεί τον λαό μας στο επίκεντρο της αστάθειας.

Στο ίδιο εκρηκτικό μοτίβο και η καπιταλιστική κρίση, που δεν δείχνει σημάδια υποχώρησης ούτε καν στην καρδιά του κτήνους, στις ΗΠΑ, όπου το χρέος φτάνει τα 20 τρις δολάρια. Έτσι, όσο κι αν θέλει η κυβέρνηση να μας πείσει ότι γυρίζουμε στην «κανονικότητα», όσο και αν μιλούν για «φως στην άκρη του τούνελ», μετά το 3ο διαφαίνεται και 4ο μνημόνιο, καθώς και παραπέρα κανιβαλική επίθεση στον κόσμο της δουλειάς.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να βγει με εξωστρέφεια, να επιδιώξει την έκφραση και τη συμμετοχή της στους εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες, με επεξεργασμένο αντικαπιταλιστικό λόγο και μαζική ενωτική δράση. Να παρέμβει στο εργατικό κίνημα, για την ανασυγκρότησή του ενάντια στον ξεπουλημένο συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, για την ανατροπή της επίθεσης που προκύπτει από την εφαρμογή των μέτρων της 3ης αξιολόγησης. Αλλά, κυρίως, για την αναγκαία συσπείρωση όλου του φάσματος των δυνάμεων που κινούνται σε αντικαπιταλιστική, αντι-ΕΕ και αντιδιαχειριστική κατεύθυνση.

Έχει τη δυνατότητα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να στείλει ένα μήνυμα ελπίδας και συστράτευσης που να ξεπεράσει το «μικρόκοσμό» μας και να ανοίξει νέους δρόμους απέναντι στην επίθεση κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου;

Παρότι ο λαός και το εργατικό κίνημα δεν έχουν ακόμα συνέλθει, υπάρχει ωστόσο αριστερή αναζήτηση προς αγωνιστική διέξοδο. Ένα ευρύ φάσμα του κόσμου έχει καταλάβει ότι ρεαλιστικές δεν είναι οι εύκολες λύσεις, στα πλαίσια του συστήματος, μέσα στο ευρώ και την ΕΕ. Η θεσμολαγνεία και ο κοινοβουλευτισμός, ο αριστερός κυβερνητισμός του ΣΥΡΙΖΑ έχει αποτύχει στη συνείδηση του λαού.

Ρεαλισμός είναι η αμείλικτη πάλη για το δικαίωμα στη δουλειά, την υγεία, τη μόρφωση, για το καθετί που μας έχουν κλέψει. Είναι η ρήξη και η ανατροπή του σάπιου αυτού συστήματος, κι όχι ο εξωραϊσμός του. Αυτός ο δρόμος είναι δύσκολος, αλλά υπάρχουν σήμερα πολλές δυνάμεις που έχουν καταλάβει την αναγκαιότητά του. Πολλαπλάσιες ακόμα και από όσες συγκρότησαν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ πριν δέκα χρόνια.

Οι αγώνες του προηγούμενου διαστήματος, στους οποίους πρωτοστάτησε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και οι προσπάθειες κοινής δράσης και βηματισμού με τις δυνάμεις που αποστοιχίζονται από τον ΣΥΡΙΖΑ και τον ρεφορμισμό, αποτελούν παρακαταθήκη κι ελπίδα.

Μπορεί σήμερα, σε μια στιγμή που οι εθνικισμοί, η ακροδεξιά, βρίσκονται σε άνοδο, η δυσαρέσκεια και η οργή του λαού να στραφεί «αριστερά και αντικαπιταλιστικά»;

Στο χέρι μας είναι. Στη χώρα μας, σε αντίθεση με την Ευρώπη, το λαϊκό κίνημα έχει εμποδίσει την παραπέρα άνοδο της ακροδεξιάς. Η επικίνδυνη πολιτική της κυβέρνησης, που ευθυγραμμίζεται με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, μαζί με την πολιτική της ακραίας φτώχειας των μνημονίων-ΕΕ-ΔΝΤ, τροφοδοτούν τον φασισμό και τον εθνικισμό.

Ποιες δυνάμεις πιστεύεις ότι πρέπει και μπορούν να συσπειρωθούν πολιτικά με βάση το περιεχόμενο της πρότασης αυτής; Πώς αντιμετωπίζεις το ενδεχόμενο εκλογών;

Όλες εκείνες οι δυνάμεις που παρά τους έντονους υποκειμενισμούς και τις περιχαρακώσεις αντιλαμβάνονται πως έτσι δεν πάει άλλο. Που καταλαβαίνουν ότι, στα πολύ βασικά τουλάχιστον, πρέπει να είμαστε καθαροί. Απέναντι στην ΕΕ, το ευρώ, το ΝΑΤΟ. Γιατί αλλιώς δεν αποκρούονται τα σχέδια και οι επιθέσεις της πιο μαύρης αντίδρασης, του

φασισμού και του πολέμου, του ιμπεριαλισμού, του κεφαλαίου, της κυβέρνησης.

Όμως, η πολιτική συγκρότηση περνάει και μέσα από τις γενικές πολιτικές αναμετρήσεις των εκλογών. Η συζήτηση για το εκλογικό κατέβασμα δεν μπορεί να γίνεται αυτονομημένα από τη συνολική πολιτική μας δράση και το αναγκαίο πολιτικό πρόγραμμα. Πρέπει να είναι μακράς πνοής και όχι να αποσκοπεί σε καιροσκοπική συγκόλληση. Θα ήταν χρήσιμη μια εκλογική συνεργασία, όχι απλά για τον σχηματισμό κάποιου ψηφοδελτίου για μια εκλογική αναμέτρηση, χωρίς προοπτική, χωρίς επόμενη μέρα. Απ' ό,τι φαίνεται σήμερα δεν είναι ώριμες οι συνθήκες για μια τέτοια συνεργασία με το ΚΚΕ και τη ΛΑΕ. Ας συγκροτήσουμε σε πιο στέρεη βάση το δικό μας μέτωπο, που θα είναι ανοιχτό και θα συγχωνεύεται με τα πιο αγωνιστικά κομμάτια της τάξης για την απόκρουση της επίθεσης.

Ποια είναι τα πολιτικά και οργανωτικά βήματα που πρέπει να γίνουν το επόμενο διάστημα, με βάση και τους στόχους που θέτουν οι θέσεις για τη Συνδιάσκεψη;

Καταρχάς είναι η ταξική ανασυγκρότηση, με συμμετοχή των μελών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στους εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες και η συνάντηση με τα πιο πρωτοπόρα τμήματά τους. Όχι στη διάχυση σε ένα «πλατύ αντιμνημονιακό μέτωπο». Να επιδιώξουμε τη συγκέντρωση όλων των δυνάμεων γύρω από ένα προωθητικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, στην κατεύθυνση της συγκρότησης του πόλου της επαναστατικής Αριστεράς.

Έπειτα, είναι και η οργανωτική ανασυγκρότηση, με ζωντανές τοπικές επιτροπές που αναλαμβάνουν ρόλο στον χώρο τους. Που συνεδριάζουν και παράγουν γραμμή για την παρέμβασή τους. Για μια δημοκρατική και ενωτική ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που δεν προωθεί τη λογική του γκρουπούσκουλου, των τάσεων και των φραξιών αλλά σχεδιάζει με ενιαίο τρόπο τη δράση της. Για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μελών και όχι ένα συντονιστικό οργανώσεων.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να φιλοδοξήσει και να παλέψει ώστε η οργή και η απελπισία του κόσμου να αποκτήσει έναν φερέγγυο πόλο στήριξης, προσανατολισμού και συντονισμού των αγώνων σε ανατρεπτική επαναστατική κατεύθυνση. Χρειάζεται αναστύλωση της αυτοπεποίθησης της εργατικής τάξης. Αυτό δεν είναι μια ζαριά. Το κλίμα όμως είναι ευνοϊκό. Χρειάζεται διάλογος, κριτική, αυτοκριτική, κοινή δράση. Πίστη στις επαναστατικές παραδόσεις και προετοιμασία για σκληρούς ταξικούς αγώνες.

Η Αντωνία Βαφειάδου είναι μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και στέλεχος του Ε.Κ.Κ.Ε.